

LBRIS

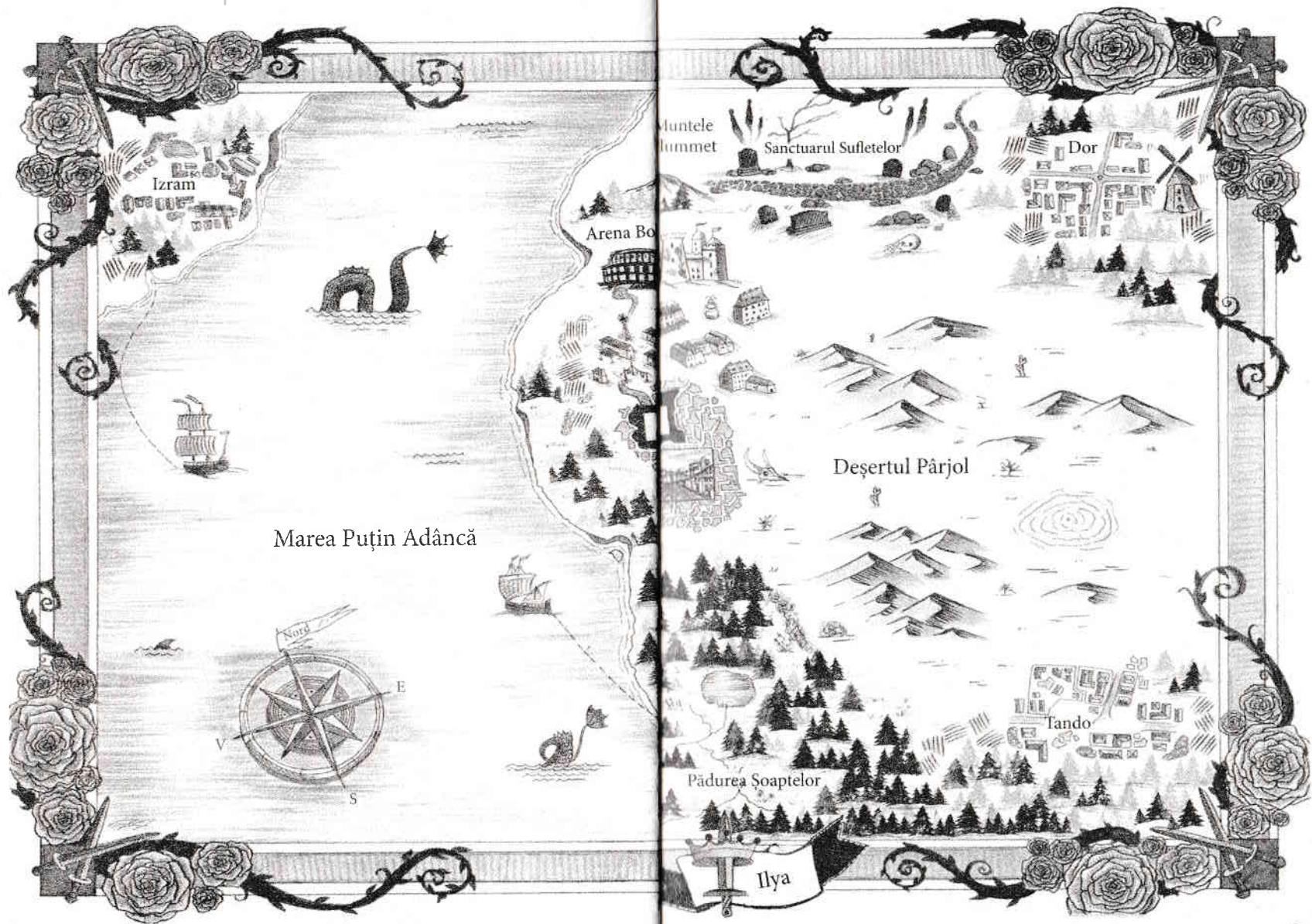
We know
books

LAUREN ROBERTS

Powerless

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

Capitolul 1

Paedyn

Lichid vâscos, cald mi se prelinge pe braț.

Sânge.

Ciudat, nu-mi amintesc ca gardianul să mă fi atins cu sabia înainte ca pumnul meu să se fi întâlnit cu fața lui. Cu toate că era un Fulger, pare-se că nu a reușit să se miște mai repede decât mâna mea dreaptă cu care l-am pocnit drept în falcă.

Mirosul de funingine îmi înțeapă nările, făcându-mă să îmi acopăr tare nasul cu mâna mea murdară ca să înăbuș strănutul.

„Ar fi patetic să fiu prinsă așa.“

Când mă asigur că nasul meu nu va alerta gărzile imperiale care bântuie pe sub ascunzătoarea mea, îmi pun mâna înapoi pe zidul murdar de care sunt lipită cu spatele, în timp ce picioarele-mi sunt bine înfipite de cealaltă parte. După ce respir atât de adânc, că aproape mă înec cu funingine, îmi reiau încet urcușul. Cu coapsele arzându-mi aproape la fel de tare ca nasul, îmi forțez corpul să continue cățărarea în timp ce-mi înăbuș strănutul.

Urcatul pe un horn nu e tocmai cum mi-am imaginat că o să-mi petrec seara. Spațiul mic mă face să asud, și îmi înăbuș frica înainte să mă chinuiesc să ajung la capătul culoarului îngust, dornic să înlocuiesc pereții glazurați cu funingine cu noaptea plină de stele. Când capul mi se ițește în sfârșit în vârf, inspir lacomă aerul lipicios, apoi ies și sunt numaidecât bombardată de un nou amestec de miroșuri

mult mai nepăcute decât duhoarea funinginii lipite de trupul meu, de haine și de păr. Sudoare, pește, condimente și sunt sigură că și un anumit tip de fluid corporal se amestecă și creează aroma ce împresoară aleea Loot.

Balansându-mă în vârful hornului, îmi forțez ochii înspre acoperișul învăluit în umbră, ca să îmi verific brațul lipicios. Aproape că uitasem să-l verific fără ca obișnuita durere mușcătoare care însoțește șuierul sabiei să-mi amintească să o fac.

Smulg o bucată de material din bluza asudată ce-mi atârna pe lângă trup și îmi tamponez cu ea tăietura.

„Adena o să măucidă că i-am distrus cusăturile. Din nou.“

Mă mir că nu simt familiara tresărire de durere când îmi frec brațul cu materialul aspru, ștergându-mi nerăbdătoare lichidul lipicios. Și atunci simt mirosul.

„Miere.“

Aceeași miere ce provine de pe melcișorii dulci și care mi se scurge din numeroasele buzunare ale vestei mele zdrențuite și mi se prelinge pe braț – am confundat-o cu sângele. Oftez și-mi dau ochii peste cap.

Însă e o surpriză binevenită. Chiar și mierea în care îmi sunt înmuiate hainele e mai bună decât să încerc să le spăl de sânge.

Trag adânc aer în piept și privesc înspre clădirile degradate și gata să se prăbușească luminate slab de felinarele care pâlpaie, răsfirate de-a lungul străzii. Aici, în mahală, nu prea există electricitate, dar regele, în generozitatea lui, s-a îndurat să ne dea câteva felinare. Mulțumită Volților și Învățaților care și-au folosit abilitățile pentru a crea o rețea electrică rezistentă, trebuie să fac eforturi excepționale ca să rămân în umbră.

Pe măsură ce te depărtezi de mahalale, rândurile de magazine și de case încep încetișor să își îmbunătățească starea și dimensiunea. Cocioabele devin case, casele devin conace, conducând spre cea mai intimidantă clădire dintre toate. Mijindu-mi ochii în beznă, abia dacă detectez contururile turnurilor castelului regal și cupola înclinată a Arenei Bolului, aflată alături.

Ochii îmi revin asupra străzii largi care se întinde sub mine, studiind clădirile dărăpănate din împrejurimi. Aleea Loot este chiar

inima mahalalelor, pompând criminalitate și bișniță în tot orașul. Urmăresc din priviri zecile de alei și străzi care se ramifică din ea și mă pierd în labirintul neputincios ce reprezintă orașul, înainte de a ofta și de a zâmbi slab înspre strada familiară de sub mine.

Acasă. Într-un fel. Tehnic vorbind, acasă implică să ai un acoperiș deasupra capului.

„Dar e mult mai amuzant să privești stelele decât să te holbezi la un tavan.“

Știu despre ce vorbesc, dacă ținem cont că aveam un tavan la care să mă holbez în fiecare noapte, pe vremea când nu aveam nevoie de stele ca să îmi țină companie.

Privirea-mi trădătoare se îndreaptă înspre oraș până în zona unde știu că se află fosta mea casă, înghesuită între străzile Merchant și Elm. Acolo unde membrii unei familii mici și fericite stau probabil în jurul mesei, la cină, râzând și povestindu-și fiecare cum i-a fost ziua...

Aud o bufnitură, urmată de un murmur de voci care mă smulg din gândurile-mi amare. Mă încordez ca să ascult, dar nu pot să disting decât vocea groasă, înăbușită aparținându-i străjerului pe care cu atâta amabilitate l-am eliberat de îndatoriri ceva mai devreme.

– ... A venit chiar în spatele meu, tiptil ca un șoarece, și pe urmă... mă trezesc cu o bătaie pe umăr și un pumn în față.

De pe coșul de fum urcă o voce de femeie, iritată și stridentă:

– Ești un Fulger, pentru numele molimei, n-ar trebui să fii rapid sau ceva de genul? Femeia inspiră adânc. Măcar i-ai văzut fața înainte să-i îngădui să fure de la mine? Din nou?

– Nu i-am văzut decât ochii, mormăie străjerul. Albaștri. Foarte albaștri.

Femeia pufnește iritată.

– Că mult mă mai ajută. Stai să opresc fiecare persoană de pe aleea Loot ca să văd dacă se potrivește descrierii tale foarte grăitoare, gen „foarte albaștri“.

Mă abțin să pufnesc, căci ceva scârțâie în celălalt capăt al camerei, zgomotul fiind urmat de sunetul unui cor de pași înăbușiți. Din geamătul lemnului putrezit ce trosnește sub greutatea mai

multor perechi de cizme, deduc rapid că alți trei străjeri s-au alăturat căutării.

„Și ăsta-i semnalul meu.“

Sar din horn și mă prind de marginea ridicată a acoperișului, trecându-mi picioarele de cealaltă parte, până ajung să atârne deasupra străzii. Expir, mă las să cad și îmi mușc limba ca să nu icnesc în timp ce forța gravitațională mă trage la pământ. Cu o bufnitură ușoară, aterizez deloc elegant în căruța cu fân a unui neguțător. Paiele tari mă înțepă prin haine ca una dintre pernele de ace ale Adenei, iar un nor de funingine și de fân se ridică înspre briza nopții când sar din căruța pe stradă.

Scotându-mi pai după pai din părul încâlcit, ca să-mi omor timpul, îmi încep călătoria înapoi, către fort, trecând printre care negustorești hărtănite, abandonate pe timpul nopții, iar picioarele-mi dansează peste gunoaie și cioburi de sticlă. Tâlhari prăbușiți pe alei sau îngrămădiți printre clădiri șușotesc între ei pe măsură ce trec.

Simt greutatea pumnalului ascuns în cizmă și mă relaxez datorită confortului pe care mi-l oferă oțelul rece, în timp ce trec pe lângă grupuri de oameni fără adăpost, la fel ca mine, înghesuți unii într-alții ca să treacă peste noapte. Văd strălucirea slabă a câmpurilor de forță violet care îi protejează pe unii dintre ei, în timp ce alții nu au nici măcar o abilitate suficient de puternică pentru a le îngădui să doarmă liniștiți, iar acesta e fix motivul pentru care mahalalele înseamnă „acasă“ pentru ei.

Continui să pășesc iute și sigur în timp ce ochii-mi cutreieră înainte și înapoi pe alei, nelăsând nici o clipă garda jos. Săracii nu fac discriminări. Un bănuț e un bănuț, și nu le pasă dacă atacă pe cineva care o duce mai rău decât ei ca să înhațe acel bănuț.

Mai mulți străjeri îmi taie calea în timp ce mă strecor pe străzi, obligându-mă să încetinesc ca să mă țin departe de ei. Fiecare magazin, colț și stradă au fost cadorisite cu oameni ai legii scotocitori îmbrăcați în uniforme albe. Aceste gărzi imperiale brutale au fost plasate peste tot de-a lungul aleii Loot, prin decret regal, ca urmare a creșterii ratei criminalității.

E clar că n-are legătură cu mine.

Alunec pe o alee mai mică și îmi croiesc drum spre fundătură. Acolo, într-un colț, e o baricadă formată din care negustorești stricate, cartoane, așternuturi vechi și molima știe ce altceva. Înainte s-ajung la jumătatea drumului spre grămada de gunoi pe care o numim „acasă“, de deasupra fortului se ițește o față ascunsă de cârlionți sălbatici care ajung până la umeri.

– Ai adus?

Descolăcindu-și picioarele lungi de unde stătea, ea se ridică fără nici cel mai mic efort și trece de baricada de gunoi înaltă de un metru fără să ezite și vine spre mine atât de plină de speranță, încât ai crede că i-am oferit un acoperiș adevărat deasupra capului și o masă caldă. Și, cu toate că nu-i pot oferi nici una, nici alta, am ceva care, în opinia ei, este chiar mai bun. Oțez.

– Mă simt jignită că te-ai îndoit de mine, Adena. Credeam că, după atâția ani, ai avea un pic mai multă încredere în abilitățile mele.

Îmi dau jos geanta din spate și scot din ea mătasea roșie și fonată, neputând să nu zâmbesc la vederea expresiei de uluială care se așterne pe chipul ei. Ea înșfacă degrabă, cu lăcomie, mătasea din mâinile mele și își trece degetele peste cutele ușoare ale materialului. Ridicând privirea de sub bretonul creț ce-i atârnă deasupra ochilor căprui precum alunele, se uită la mine de parcă aș fi eradicat de una singură molima, în loc să fi furat material de la o femeie care n-o duce cu mult mai bine decât noi.

De parcă aș fi un erou, nu o netrebnică.

Zâmbetul Adenei ar putea rivaliza cu soarele răsărind deasupra Deșertului Pârjol.

– Pae, tu și degetele tale lipicioase faceți minuni, știi?

Își aruncă brațele-n jurul gâtului meu și mă trage într-o îmbrățișare care mă zdrobește și face ca și mai multă miere să mi se prelingă pe vestă și să-mi aterizeze în buzunare.

– Că veni vorba despre lipicios...

Mă desprind din îmbrățișarea ei ca să pescuiesc ce am prin buzunare. Recuperez șase melcișori dulci aproape storciți, dar doar un pic neapetisanți din cauza paelor care le ornează acum. Adena face ochii mari când îi vede, apoi îmi smulge unul din mână cu aceeași lăcomie cu care îmi smulsese și materialul. La jumătatea mușcăturii,

se răsucește și pleacă spre fortul nostru, fără ezitare, și se lasă să cadă pe covoarele aspre și decolorate pe care le-am întins în spatele baricadei. Bate cu mâna în locul de alături, așteptând, iar eu, spre deosebire de ea, sar fără pic de grație peste zid înainte să iau loc.

– Pun pariu că Maria n-a fost prea încântată că i s-a dat iama în magazin. Din nou. Biata de ea, chiar ar trebui să-și întărească paza, zice Adena între mușcăături, iar un zâmbet strâmb li se alătură firimiturilor de pe fața ei.

Cu toate că am ajuns să calc în magazinul acelei femei cel puțin o dată pe lună în ultimii ani, ea tot n-a reușit să tragă altă concluzie decât că sunt un „el”. Măcar încearcă.

– De fapt, zic eu ridicând din umeri, avea două gărzi imperiale în plus plasate pe lângă magazin. Probabil s-a săturat, de-a lungul timpului, de câți melcișori dulci i-au fost furați.

Adena mijește ochii de culoarea alunelor la vederea zâmbetului meu.

– Slavă molimei că n-ai fost prinsă, Pae! Imediat ce cuvintele atât de cunoscute îi ies de pe buze, maxilarul mi se încordează instinctiv, în timp ce ea rămâne cu gura căscată în timpul mușcăturii. Se tensionează vizibil, fruntea i se încrețește, și își drege vocea. Scuze! M-am obișnuit prost.

Degetele mi-au rătăcit înspre inelul gros de pe degetul meu mare, învârtindu-l fără noimă în timp ce reușesc să așez un zâmbet slab. Subiectul acesta e unul pe care, de regulă, îl evităm, deși e vina mea că de la bun început el a devenit jenant de abordat. Totul din pricina unui moment de slăbiciune pentru care mi-aș dori să nu mă simt atât de ușurată.

– Știi bine că nu cuvintele sunt cele care mă deranjează, ci...

– Semnificația din spatele lor, mă întrerupe ea zâmbind și imitându-mi șocant de bine vocea.

Aproape că mă înec de răs și de la o bucată de aluat dulce.

– Mă citezi, A?

Drept răspuns, ea ia o mușcătură de melcișor înainte de a declara, între molfaiei:

– Și nu molima e cea care îți face rău, ci ceea ce vine după ea.

Încuviințez încet din cap în timp ce trasez absentă modelul uzat al covorului de sub noi, iar senzația pe care mi-o oferă atingerea este una familiară. Ideea de a fi recunoscătoare molimei care a ucis mii de ilyeni îmi taie apetitul chiar și pentru melcișori dulci.

Dar, acum, tuturor le pasă doar de cei pe care molima nu i-a ucis. Regatul a fost izolat ani la rând pentru ca boala să nu se răspândească în orașele din jur și numai cei mai puternici din Ilya au supraviețuit bolii care altera însăși structura oamenilor. Cei rapizi au devenit excepțional de rapizi, cei puternici au devenit de neînfrânt, iar cei care pândeau în umbre au putut deveni ei înșiși umbrele. Zeci de puteri supranaturale s-au abătut doar asupra ilyenilor, diverse în forță, scop și putere. Daruri oferite ca recompensă pentru că au supraviețuit. Ei sunt Elita. Sunt extraordinari. Sunt excepționali.

– Numai...

Adena trăgănează, ciupind din melcișor, în timp ce, pentru prima dată, se chinuiește să formeze cuvintele.

– Numai să ai grijă, Pae! Dacă ești prinsă și nu reușești să îi duci cu vorba și să scapi...

– O să fiu bine, îi zic, mult prea degajat, ignorând îngrijorarea ce se pogoară asupra mea. Cu asta mă ocup, A. Cu asta m-am ocupat dintotdeauna.

Ea oftează în timp ce zâmbește, fluturând din mână.

– Știu, știu. Te descurci în fața Elitelor.

Simt din nou acel val de ușurare care mă face să mă simt deopotrivă vinovată și recunoscătoare că ea mă cunoaște cu adevărat. Pentru că nu toți cei care au supraviețuit molimei au fost suficient de norocoși să fie blagosloviți cu anumite abilități. Nu, Obișnuiții erau exact cum le spune și numele – obișnuiți. Și, în cele câteva decenii de după molimă, Obișnuiții și Elitele trăiseră în pace.

Asta până când regele Edric a decretat că Obișnuiții nu mai sunt demni de regatul lui.

S-a întâmplat acum mai bine de trei decenii, când boala s-a abătut asupra ținutului. Din cauza izbucnirii a ceea ce semăna cu o boală obișnuită, Tămăduitorii regelui au folosit prilejul pentru a susține că Obișnuiții erau purtători ai unei boli indetectabile, spunând că acesta era, probabil, motivul pentru care nu căpătaseră abilități.

Expunerea prelungită la ei avea să dăuneze Elitelor și puterilor acestora și, în timp, Obișnuiții aveau să reducă puterile pe care Elitele și le protejau într-atât.

Încerc să-mi controlez impulsul de a-mi da ochii peste cap la aceste gânduri. Tata credea că erau niște prostii, iar eu gândesc exact la fel. Dar, și de-aș avea dovada că regele minte de îngheață apele, nu e ca și cum o fată din mahalale ar fi în postura de a fi crezută.

Dar regele nu putea îngădui ca societatea lui de Elite să fie slăbită sau chiar mai rău de către niște Obișnuiți. Uciderea lor nu era o opțiune pentru cei preamăriți.

Și-așa a început Epurarea.

Chiar și acum, zeci de ani mai târziu, povești despre cadavre împrăștiate pe nisip, sub soarele dojenitor, sunt spuse din când în când în jurul focurilor, iar povești înspăimântătoare se șoptesc printre copii.

Degete lipicioase le strâng pe ale mele, mierea ce acoperă mâinile Adenei fiind la fel de dulce ca zâmbetul larg pe care îl împărtășește cu mine. Secretul meu e ascuns în sclipirea ochilor ei, în loialitatea ce i se vede pe chip. Mi-am petrecut o atât de mare parte din viață obișnuindu-mă cu gândul că nimic nu va fi vreodată real. Fiecare prietenie e falsă, fiecare gest binevoitor e calculat.

„Ascunde-ți sentimentele, ascunde-ți frica și, cel mai important, ascunde-te în spatele fațadei pe care-o afișezi. Nimeni nu trebuie să știe, Paedyn. Să n-ai încredere în nimeni și-n nimic, doar în instinctele tale.“

Vocea blândă a tatălui meu e șocant de tunătoare, așa cum îmi răsună în minte, amintindu-mi că fiecare parte a vieții mele trebuie să fie o minciună, iar fata din fața mea trebuie să fie păcălită, la fel ca restul regatului.

Egoismul mi-a luat mințile doar o singură noapte, dar numai de atât a fost nevoie pentru a ne pune în pericol.

– Bine, de-ajuns cât am vorbit despre molimă, zice Adena pe un ton vesel, scrutând aleea înainte de a adăuga: ... Și despre... situația ta.

Pufnesc fără să mă deranjez să maschez asta.

– Pare-se că doi ani n-au fost de ajuns să exersezi subtilitatea, A.

Mă îndoiesc că m-a auzit. Mă îndoiesc că se poate concentra la altceva în afara materialului care îi alunecă acum printre degete. Scrutând cu ochii de culoarea alunelor acareturile noastre pentru cusut, Adena lasă baltă conversația ca să îndruge verzi și uscate despre ce va croi din noua bucată de mătase. Mâinile ei calde și brune scotocesc printre bucăți de material, la lumina pâlپătoare a lămpii, și încep să împătorească, să prindă capete, să fixeze colțuri cu ace, să se-nțepe, iar ea înjură fără oprire. Alunecăm în genul de conversație lejeră la care se ajunge doar după ani întregi petrecuți împreună, supraviețuind pe străzi, și-mi e ușor să interpretez cuvintele înăbușite ale Adenei, rostite în timp ce ține bolduri între buze. Mă întind pe-o parte, tăcând în sfârșit, în timp ce-i urmăresc degetele sigure și sprâncenele încruntate, prea concentrată asupra lucrului ca să adoarmă. O durere ascuțită într-o parte mă face să deschid larg ochii împăienjeniți, și uit de moțială. Piatra crestată care se ițește din pavajul străzii mă face să mormăi amețită:

– Ascultă ce-ți zic, într-o bună zi, o să fur un pătuț.

Adena își dă ochii peste cap, ca în fiecare noapte când fac aceeași promisiune deșartă.

– O să cred când o să simt, Pae, zice ea cu glas cântat.

M-am sucit de pe-o parte pe alta de vreo zece ori înainte ca o pătură aspră, făcută ghem, să mi se lovească de cap.

– Dacă te mai foiești mult, jur că te cos de afurisitul de pavaj, zice Adena cu dulceața unui melcișor însiropat.

– O să cred când o să simt, A.

Capitolul 2

Kai

O minge de foc îmi trece la limită pe lângă față, aproape pârindu-mi părul. Abia am timp să mă feresc când simt un al doilea val de căldură unduindu-se spre mine.

„Pe toate molimele, Kitt e într-o dispoziție adorabilă azi.“

Dansând pe pingele, privesc cum încă o sferă de foc se îndreaptă zvâcnind în direcția mea, iar cunoscutul sentiment al exploziei de adrenalină mă inundă. Arunc un scut din apă, auzind focul cum sfârâie înainte de a se topi în nimic mai mult decât un nor de abur. Kitt mijește ochii, încercând să mă zărească prin abur, înainte ca ochii să i se facă mari când, brusc, mă izbesc de el. Ne rostogolim la pământ și îl țintuiesc, ridicând un pumn în flăcări în dreptul feței lui.

– Te predai?

Nu pot împiedica zâmbetul care-mi face buzele să zvâcnească. El tușește râzând, iar privirea i se plimbă de la fața mea la pumnul incandescent ridicat în dreptul ei.

– Dacă zic că nu, chiar o să mă pocnești, frățiorul meu mai mic?

În ciuda focului care ardea la câțiva centimetri de el, ochii verzi ai lui Kitt sclipesc de amuzament.

– Cred c-ar trebui să știi deja răspunsul la întrebarea asta.

Zâmbesc ușor și-mi trag pumnul mai în spate, ca pentru a lovi.

– Bine, bine, mă predau! zice Kitt, aproape scuipând cuvintele. Dar numai pentru că nu vreau ca bietul Eli să fie nevoit să-ți aranjeze încă o dată nasul spart.

Râd întunecat gândindu-mă ce față ar face medicul regal dacă ar fi să mă poticnesc înspre el cu încă un os rupt. După ce mă ridic, îi întind o mână lui Kitt, care încă e rășchirat la pământ. Zâmbetul pe care mi-l oferă nu îi cuprinde și ochii când, în sfârșit, îmi zice:

– Pe toate molimele, Kai, te folosești de puterile mele mai bine decât o fac chiar eu.

– Și de-asta tu vei conduce țara, spun eu simplu, în timp ce eu voi lupta pe câmpul de bătălie, distrăgând atenția inamicului cu înfățișarea mea superbă.

– Vrei să spui că eu n-aș putea să distrag atenția inamicului cu propria înfățișare superbă? mă întreabă Kitt printre hohote groase de râs, prefăcându-se jignit.

– Spun că suntem doar frați vitregi, deci mă tem că asta înseamnă că ai doar jumătate din farmecul meu.

Kitt râde din nou zgomotos.

– După logica asta, înseamnă că tu ai doar jumătate din min-tea mea.

– Slavă molimei pentru asta!

Abia ce-mi ies cuvintele din gură, că el mă și înghiontește, rânjind. Pornim pe poteca bătătorită dintre cercurile de antrenament aflate pe terenul castelului. Gardienii imperiali în pregătire și alte Elite de rang mai înalt își continuă antrenamentele pe măsură ce trecem pe lângă ei, majoritatea folosindu-și abilitățile și doar câțiva folosind arme. Capetele se întorc către noi, ochii lor îmi ard pielea, oglindind soarele care bate înspre noi de sus. Ignorând privirile lungi, trag în piept mirosul bine cunoscut al terenului de antrenament – miros de sânge, la propriu, de sudoare și de lacrimi –, apoi iau o sabie din rastel și îi arunc una și lui Kitt, a cărui expresie nu poate fi descrisă decât ca fiind exasperată.

– Știi că întotdeauna am preferat să lupt mai degrabă cu arme decât cu abilități, zic eu, drept răspuns la privirea lui tăioasă, în timp ce verific, din reflex, echilibrul sabiei mele.

Kitt merge mai departe în ringul noroios, aproape dându-și ochii peste cap.

- Da, știi foarte bine cât de mult îți place să dai cu sabia-n mine.

Îmi rotesc încheietura mâinii, balansând tăișul sabiei în timp ce începem să ne învârtim unul în jurul celuilalt.

- Se întâmplă să fie unul dintre hobby-urile mele preferate, da. Înaintez brusc, lovindu-mi cu putere sabia de a lui, zdruncinându-mi brațul. Vezi, nu e distractiv?

Kitt strânge din dinți sub lovitura mea.

- Fermecător!

Intru într-o bine cunoscută transă, lăsându-mi picioarele să danseze pe ring în timp ce ne înfruntăm, pierzându-mă în ritm. Minte mi se limpește. Trupul îmi vibrează de energie. Dintotdeauna m-am simțit mai viu atunci când lupt. Pentru asta sunt făcut, asta m-a ajutat să îmi păstrez mințile în anii de antrenament și de luat lecții.

„Un rege încet la minte e un rege mort.“

Cuvintele tatălui meu îmi răsună în minte, căci mi s-au săpat adânc în creier după fiecare plângere despre lecțiile anoste de pe vremea când eram copil. Totuși, nu va trebui să-mi fac griji că voi fi un rege mort sau încet la minte, dat fiind că nu voi fi rege de loc. Și, după ce i-am spus lui tata întocmai acest lucru, el a plâsmuit, cu amabilitate, o altă zicală după care să-mi trăiesc viața: „Un Executant încet la minte înseamnă un regat mort“.

Încurajator.

O durere ascuțită îmi străbate antebrațul, smulgându-mă din gânduri cu o zvâcnitură.

- Ai face bine să fii cu mintea la joc, Kai, sau chiar s-ar putea să te-nving.

Kitt are pe chip o expresie triumfătoare pe care intenționez să i-o șterg.

- N-aș vrea ca viitorul meu Executant să se lase pe tânj...

Înainte să-și poată măcar termina remarcă, îi împing sabia la pământ și o ținuiesc sub a mea, înainte de a trece rapid în spatele lui. Cu o mișcare iute, îmi ridic piciorul și scot un pumnal din cizmă și lipesc vârful ascuțit de spatele lui.

- Îmi cer scuze, ce spuneai, Majestate?

Slăbesc strânsoarea, el se întoarce spre mine, iar eu fac o plecăciune batjocoritoare în timp ce-mi bag pumnalul la loc în cizmă. Mă aleg cu o îmbrânceană zdravănă care aproape că mă face să mă clatin pe picioare, apoi îi răspund lui Kitt cu aceeași monedă, în timp ce el râde. Părul lui de un blond murdar e mai mult murdar decât blond în clipa asta, plin de bucăți de noroi rămase după tăvăleala din ring. Cămășile ni le abandonaserăm de mult, sub soarele arzător de vară, și, la fel ca în cazul meu, pieptul bronzat îi strălucește de sudoare. E aproape comic cât de evident este faptul că suntem frați doar pe jumătate. Dincolo de diferențele în ce privește fizicul, mie îmi lipsește empatia lui Kitt, așa cum lui îi lipsește insensibilitatea mea... El e răbdător, agreabil și potrivit pentru tron, așa cum sunt eu potrivit pentru câmpul de luptă.

El, rege, eu, ucigaș.

- Kai, ascultă măcar ce zic? Kitt pare în aceeași măsură îngrijorat și amuzat în timp ce pocnește din degete în fața mea. Pe molimă, cât sânge ai pierdut?

Îi urmez privirea până la pâraiașele de sânge ce se scurg din rana de la braț, iar sângele mi se prelinge printre încheieturile degetelor, picurând de pe vârful lor.

- Ei bine, se pare că Eli n-o să aibă, până la urmă, ziua liberă, din cauza ta. Ridic ochii înspre Kitt, așteptând o replică, dar văd că privirea îi e ațintită spre ceva aflat la distanță. Uite cine nu-i atent acum!

Ochii mi se-ndreaptă spre silueta care se apropie de noi, cu hainele de antrenament agățându-i-se de fiecare curbura a corpului și cu părul violet săltând în bătaia vântului.

- O, ia te uită! Blair cea Afurisită, zic în barbă înainte ca ea să ajungă la noi, făcându-l pe Kitt să se înece de răs.

- Bună, băieți! Vocea îi e precum gheața, rece și netedă. Cum merge antrenamentul? Privirea îi alunecă leneș asupra amânduro- ra, iar un zâmbet abia observabil îi curbează buzele. Te pregătești pentru întreceri, Kai?

- Nu e ca și cum aș avea nevoie de pregătire.

La auzul acelor cuvinte, un zâmbet lent îi răsare pe chip.

- Aș fi zis că un viitor Executant ar vrea să facă o impresie bună în regat, câștigând.